

VƯỢT CƠN BÃO-TỐ

J. HARDIBROOK

(Tiếp theo)

—Ồ! Tôi tưởng những sự đó bất-tiện trong ngày làm việc. Anh nên biết rằng có thì-giờ làm mỗi việc. Quả thật, tôi tưởng cuộc nhóm-họp cầu-nguyện giữa trưa như vậy rất là bất-tiện.

—Nhưng chính lúc đó ta cần được sức thiêng-liêng hơn hết. Lúc giữa trưa, anh đèn đây ăn cơm để bổ sức cho thân-thể, anh há chẳng cho là tự-nhiên sao? Tôi tưởng rằng đối với linh-hồn cũng vậy.

—Song nếu ông Lâm-bá biết, thì ông sẽ nói thế nào?

—Ông Lâm-bá biết rồi, vì chính ông cho chúng tôi dùng căn phòng ấy. Vả, dân bạn-rộn quá đỗi, ông cũng là một tin-dồ thành-thực. Ông đã hiệp với chúng tôi, nên chúng tôi ước-ao sẽ được thêm nhiều người khác lo hầu việc Chúa.

—Để đạt mục-dịch ấy, bọn anh sẽ phải chịu khó-nhọc nhiều.

—Cổ lẽ, nhưng dầu sao, chúng tôi cũng đem hết can-dảm mà phấn-dấu. Tối giờ rồi, tôi xin kiếu anh.

◇ ◇ ◇

Duệ-la trở về buồng giấy, óc vấn-vương những ý-tưởng mới-lạ. Duệ-la biết rằng Lô-huệ Vinh-tân không được hưởng lạc-thủ trong cuộc gia-đình sanh-hoạt, vì chàng mồ-côi mẹ từ lúc còn măng-sữa. Cha chàng, là người ích-kỷ và ham-mê thế-gian, đã nhiều phen dọa rằng nếu chàng dấn-dộng tới vấn-đề tôn-giáo thì ông sẽ lập-tức đuổi chàng ra khỏi nhà. Lô-huệ bị chống-ngịch và chế-nhạo không dứt, nhưng chàng đứng vững.

Quả thật, Duệ-la kính-phục chàng vì sự can-dảm đó. Duệ-la phải thú thực rằng mọi người giao-tiếp với chàng thiếu-niên ấy đều nhận-biết chàng có tánh-tình vui-vẻ và hạnh-kiếm không chỗ trách được.

Chiều đó, lúc hết giờ làm, Duệ-la đợi chàng ở cửa, cặp tay chàng mà rằng:

—Anh Lô-huệ ơi, tôi tưởng anh bị nhiều người ở buồng giấy làm cho phiền-muộn. Tôi xin nói để anh biết rằng nếu có lần nào tôi làm cực lòng anh về sự tin-ngưỡng của anh, thì tôi hối-hận lắm. Anh đáng ira-chuộng biết bao vì đã đứng vững đường ấy!

Lô-huệ bắt tay Duệ-la một cách thân-thiết mà rằng:

—Cám ơn anh, song xin anh đừng tưởng tôi chịu đau-dớn đến chừng ấy. Tôi biết rằng thật ra thì bạn bè hiểu tôi rõ lắm.

Duệ-la nói quả-quyết:

—Dầu sao, từ nay trở đi tôi sẽ cố làm cho kẻ khác khâm-phục anh, chớ tôi không đứng trung-lập nữa. À này, tối nay anh có bận việc gì không?

—Không, tôi không có việc riêng nào hết.

—Vậy, mời anh đến nhà tôi. Tôi tưởng rằng má tôi có chuyện muốn nói với anh.

Về mặt thình-linh sáng ngời, Lô-huệ hỏi:

—Thật à?

—Thật đấy mà, má tôi mới nói đến một việc cần có anh giúp-đỡ. Số là lão Bội-xá mất việc vì ghiền rượu. Lão tới nhà tôi mà làm bộ khóc-lóc. Má tôi đến thăm vợ con lão đưng gặp cảnh nghèo-túng. Vậy, má tôi muốn anh theo dõi Bội-xá... chắc để dẫn lão trở về cùng Đấng Christ.

Vừa mừng, vừa thẹn, Lô-huệ nói rằng:

—Ồ! Bà có ý tặng-bốc tôi quá.

Hai anh em bạn cặp tay nhau mà đi rào cẳng; đến chỗ rẽ, họ thiếu đều dụng nhăm một người dòn-ông đương chạy. Duệ-la nắm người lại mà rằng:

—Anh Vệ-niết đấy à?

—Kia, anh Vệ-nỗ-linh ! Tôi đương muốn gặp anh, may-phước biết mấy !

—Anh ra sao kể từ buổi tối...

Vệ-niết vội chận lời :

—Tôi bận-rộn lắm, chẳng được rảnh-rang một phút nào. Nhưng bây giờ nếu anh có thể đi với tôi nửa giờ, thì tôi sẽ tỏ cho anh biết một việc quan-trọng lắm.

Duệ-la xây qua phía Lô-huệ mà rằng :

—Anh cứ đi đường nhớ ! Xin anh thưa với má và chị tôi rằng nửa giờ nữa tôi sẽ về đến nhà.

Lô-huệ vâng theo. Đến nhà bà Vệ-nỗ-linh, chàng được họ tiếp-rước vồn-vã lắm. Nhưng họ chờ-đợi mấy giờ đồng-hồ mà Duệ-la vẫn chưa về. Bà mẹ con bà Vệ-nỗ-linh lo-sợ nôn-nao vì hay tin Duệ-la gặp Duy-liêng Vệ-niết. Lòng họ ôm một mối sợ mơ-màng nhưng tê-tái. Họ tự-nhiên cảm-biết rằng Duệ-la sẽ gặp tai-họa.

CHƯƠNG THỨ NĂM

NHỆ DẠ, MẮC LỪA

DUY-LIÊNG Vệ-niết là một người ít bày-tỏ tâm-địa cho kẻ ở chung-

quanh mình biết. Hết thấy bạn-bè chàng chỉ biết đại-khái về chàng. Chàng cũng khoe rằng mình xem-xét kẻ khác và ép họ bày-tỏ ý-tưởng cho mình biết, còn chính mình thì chẳng hề có ai hiểu-biết được.

Người ta hầu như chẳng hay chàng sanh-hoạt cách nào và thật làm nghề gì. Mọi sự thuộc về chàng đều bí-mật lắm. Người ta giả-dịnh bông-lông rằng chàng viết báo, soạn sách, thông tin cho các báo ngoại-quốc, hoặc làm việc khác giống như thế, và có lẽ là văn-sĩ. Song những người thạo tâm-lý hơn lộ về lâu-lỉnh nói rằng chàng chắc làm lắm nghề khác nữa.

Vệ-niết để ý đến Duệ-la ngay từ lúc hai bên kết bạn. Vệ-niết tưởng rằng con người trẻ-trung, sốt-sắng, hăng-hái và còn dễ cảm kia chắc sẽ ở trong tay chàng cũng như đất sét ở trong tay thợ gốm.

Chẳng bao lâu Vệ-niết xét thấy Duệ-la có dục-vọng và nóng-nảy ước-ao được thành-dạt, được tên-tuổi lừng-lẫy và được địa-vị cao-sang, nên dễ mắc bẫy cảm-đổ. (Còn tiếp)